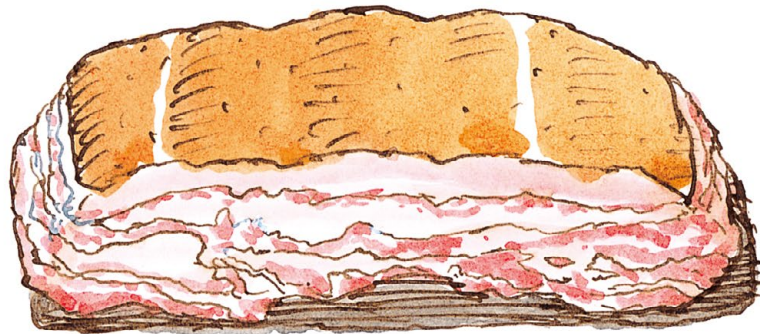

มากิน ด้วยกันนะ

まるごとたべたい。

เรื่อง ● เคียว ยามาวากิ ภาพ ● อากิระ โอตะกิริ
แปล ● หนึ่งฤทัย ปราดเปรียว

โทรระเดินไปร้องเพลงไป

♪ อา หิวจ้จ หิวจ้จเลย

อยากกินปลาซาบะ อยากกินปลาอาจิ

ได้กินปลาตัวเล็กจิ๋วสักตัวก็ย้งดี

แต่มีอย่างหนึ่งที่ยากกินมากที่สุด

เนื้อที่มีชั้นไขมันแน่นเอี้ยด ชันโต เบคะ...

“เอ๊ะ!”

จู่ๆ โทรระก็หยุดเดิน

“นั่นมัน บะ...บะ...เบคอนนี่!”

ชั้นเบ้อเริ่มเต็มแถมยังมีชั้นไขมันแน่นเอี้ยดอีกต่างหาก

“เย้!”

โทระเก็บเบคอนขึ้นมาพลาบปัดเศษดินทิ้ง

“โอ้โฮ น่ากินจัง!”

แต่ว่า...

“เวลาที่เก็บของได้เนี่ย ต้องเอาไปส่งให้ป้ามตำรวจใช่ไหมหนะ แฮ่”

โทรระดมกลิ่นเบคอนฟูดฟิตๆ แล้วหันหลังเดินไปอีกทาง

“คุณตำรวจ ผมเก็บเบคอนได้นะครับ
ดูสิ ขึ้นเบ้อเริ่มเลย!”

“ขอบคุณมากนะโทระ” คุณตำรวจพูด

“ยังไม่ได้แอบชิมสักคำด้วย”

“เธอทำดีมาก ๆ เลยละ”

“ฉันไปก่อนนะ” โทระบอกลาเบคอน

คุณตำรวจเห็นอย่างนั้นก็ยิ้มแล้วพูดว่า

“ถ้าเจ้าของไม่มารับ จะถือว่าเบคอนชิ้นนี้เป็นของโทระนะ

วันพรุ่งนี้ตอนกลางวันก็ลองแวะมาดูสิ”

“ฮ้า จริงหรือครับ!” โทระตาลุกวาว

